

POSTANOWIENIE

15 września 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

na posiedzeniu niejawnym 15 września 2023 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa C.K. (poprzednio K.)

przeciwko U. w L.

o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym,

na skutek skargi kasacyjnej C.K. (poprzednio K.)

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

z 22 listopada 2021 r., II Ca 1119/20,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i przyznaje adwokat M.Z. od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Szczecinie kwotę 5625,00 (pięć tysięcy sześćset dwadzieścia pięć) zł, powiększoną o należny podatek od towarów i usług, z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po upływie tygodnia od doręczenia postanowienia zobowiązanemu do dnia zapłaty, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce w postępowaniu kasacyjnym;

2. zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 3750,00 (trzy tysiące siedemset pięćdziesiąt) zł z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia powódce postanowienia do dnia zapłaty - tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżąca oparła wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na jej oczywistej zasadności.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury, odwołanie się do przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymaga przedstawienia, w czym wyraża się "oczywista zasadność" skargi oraz argumentacji wykazującej, że istotnie skarga jest oczywiście uzasadniona. Chodzi tu o wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Celem sformułowania powyższej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest wykazanie jedynie oczywistego naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacji, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, nie publ.).

Treść uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przekonuje o jej oczywistej zasadności. Okoliczności wskazane przez skarżącą nie usprawiedliwiają takiej oceny zaskarżonego orzeczenia. Sąd Najwyższy nie dopatrywał się rażącego naruszenia powołanych przepisów, widocznego *prima facie*. Brak jest jakichkolwiek podstaw, aby twierdzić, że w niniejszej sprawie doszło do oczywistego naruszenia prawa.

Wobec powyższego nie można uznać, że przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania została w sposób właściwy wykazana.

Ubocznie należy wskazać, że argumentacja zawarta w uzasadnieniu wniosku dotycząca terminu wniesienia sprzeciwu od wyroku zaocznego przed doręczeniem jego odpisu nie jest trafna.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego podkreśla się, że skoro uprawnienie do zaskarżenia wyroku powstaje już z chwilą wydania orzeczenia, wniesienie środka zaskarżenia przed rozpoczęciem biegu terminu do jego zaskarzania jest dopuszczalne. Także przepisy k.p.c. o uchybieniu i przywróceniu terminu (art. 167 i nast. k.p.c.) wiążą bezskuteczność czynności procesowej jedynie z podjęciem jej po upływie terminu, nie przewidują natomiast negatywnych skutków w razie podjęcia czynności procesowej zanim jeszcze termin rozpoczął bieg (zob. orzeczenia Sądu Najwyższego z 23 sierpnia 1934 r., C I 1071/34, Zb. Urz. 1935 poz. 42; z 31 maja 1935 r., C I 2958/34, Zb. Urz. 1935, poz. 467; uchwałę Sądu Najwyższego z 5 maja 1988 r., III CZP 29/88, OSNCP 1993, nr 12, poz. 223; uchwałę Sądu Najwyższego z 2 grudnia 2003 r., III CZP 90/03, OSNC 2005, nr 2, poz. 21; postanowienie Sądu Najwyższego z 28 stycznia 2016 r., II CSK 431/15, OSNC-ZD A/ 2017, poz. 10).

Ze względów podanych powyżej Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

M.M.

[ał]